

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדְשׁ בְּהֵר-נְשִׂא-חֻקֵּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים
כרך כ"ט - חלק כ"ג

קונטרס 863

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֶׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר

חֵבֶל עַל

כָּל רֵגֶעַ

חֲלָקִים נִבְחָרִים מִדְּרָשָׁה

לְחִזּוּק לְמוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ

– יוֹם הַקְּדוֹשׁ תִּשְׁעֵי א –

מִכֹּ"ק אֲדַמּוּ"ר מִהֶאֱלָמִין שְׁלִיט"א

בְּבֵיהֶמ"ד עֲטָרַת יִשְׁעֵיהָ הָאֱלָמִין – בֵּית שְׁמֵשׁ

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֶּהר הָעוֹלָמִי"

בְּעֵיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵב"א

תִּשְׂרֵי תִשְׁעֵי א לִפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– הַהִבְטָחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י –

(בְּזֶהֱרָה תִּרְוַמָּה קכ"ח:)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א:

מַעֲיֵד אֲנִי עָלַי שָׁמַיִם וָאָרֶץ, שֶׁכָּל הַמּוֹזְכָה אֶת הַרְבִּים

[בַּהֶפְצַת הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ]

מִתְעַלָּה בְּשִׁלֵּשׁ מַעְלֹת, מִה שֶׁאֵין כָּל אָדָם זוֹכֵה לָזֶה

- א. כּוֹפֵה אֶת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה.
- ב. עוֹשֶׂה נִחַזַת רוּחַ וְעֵלְוֵי לְהַשִּׁים יִתְבָּרַךְ.
- ג. מַעְמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יִחַרֵב, וּמַרְבֵּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְּטִיחַ לוֹ הַרְשָׁב"י:

- א. זוֹכֵה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו.
- ב. זוֹכֵה לְעִשְׂרוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה.
- ג. זוֹכֵה לְעוֹלָם הַבָּא.
- ד. אֵין שׁוֹם אֶחָד שֶׁיִּכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְעֵ לוֹ.
- ה. נִכְנָס לְשָׁנַיִם עֶשְׂרֵת שְׁעָרֵי גֶן עֵדֶן – וְאֵין מוֹזְכָה בִּידוֹ.
- ו. מְשַׁפְּעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל עֲנִינִים לוֹ וּלְזַרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.
- ז. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשָׁב"י מְבָרְכִים אוֹתָם כָּל הַבְּרִכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אֲבֹרָהֶם אֲבִינוּ, שֶׁגַם הוּא קָרַב אֶת כָּלֶם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
- ח. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לְאַרְבַּע מַחְנֹת מַלְאָכִים עֲלִיוֹנִים וּמְלוּיִם אוֹתוֹ, וְנִכְנָס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּימַטְרִיא "סוּד"), שֶׁלֹּא זוֹכֵה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחֵר – וּמִיָּחֲדִים רַק לוֹ.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

ובסוד השמטה ויובל קבל הקדוש ברוך הוא את תפלת שרה רבקה רחל ולאה וזלפה ובלהה. שהרי כלן נרשמו בה"א ה"א, שהיא שמטה ויובל.

ומשום שראתה רחל ששמטה ויובל נרמזו בשם לאה, והיא אין לה הרשם של ה"א, מיד אמרה (בראשית ל ג) הנה אמת בלהה, שיש לה שנים. סופו של היובל בראש השם לאה, ובסוף השם של רחל.

וכי בכל עת יכול אדם לעשות צדקה? אם כן, שמים עשרה שעות ביום מי יכול? אלא כן למדנו, מי שעושה צדקה, עושה בכל עת. מה זה בכל עת? כמו שנגמר (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש, ופרשוהו.

ואל תאמר בכנסת ישראל לבדה, שהיא עת רצון הקדוש של צדיק, אלא אפילו בכל עת שלמטה מרבה עליהם צדקה, ומתעוררת צדקה בכלם, בצליונים ובתפתונים. ומשום כן ישם אדם לבו ורצונו, וידבק בקדוש ברוך הוא.

בין שהגיעו לפני רבי שמעון, ספרו לו המעשה. אמר, ומה זה לבדו? אלא כל מי שאוחז בעץ החיים, יציל בעולם הזה, ואפילו מן הפנות של העולם משאר בני אדם, כל שכן ממות אחר.

אמר רבי שמעון, בכלם מעוררת צדקה את עץ החיים, וזהו המקום של המזון לכל העולם. תלמידי חכמים מה מעשיהם? שהרי הם אוחזים בצדקה, וכל העולם נזונים בזכותם, בהם ממש, והם לא יכולים להזון בהם ממש, משום שמשפדלים בתורה, ומי שמשפדל בתורה, משפדל בעץ החיים שכל בני העולם נזונים ממנו. נמצא

וברא דשמטה ויובל, קבל קודשא בריך הוא צלותא, דשרה רבקה רחל ולאה וזלפה ובלהה. דהא פוליהו אתרשימו בה"א. דה"א, היא שמטה ויובל.

ובגין דחזות רחל דאתרמיז שמטה ויובל בשמא דלאה, והיא לית לה רשימו דה"א, מיד אמרה (בראשית ל ג) הנה אמת בלהה דאית בה תרי. סופיה דיוב"ל, ברישא דשמא דלאה, ובסיפא דשמא דרחל.

וכי בכל עת יכול בר נש למעבד צדקה, אי הכי תריסר שעתו ביממא מאן יכול. אלא הכי אוליפנא, מאן דעביד צדקה, בכל עת עביד. מאי בכל עת, כמה דאת אמר (ויקרא טז ב) ואל יבא בכל עת אל הקדש, ואוקמוהו.

ולא תימא בכנסת ישראל בלחודוי, דאיהי עת רעווא קדישא דצדיק, אלא אפילו בכל עת דלתתא, אסגי צדקה עלייהו, ואתער צדקה בכולהו פעילאי ובתתאי. ובגין כן ישוי בר נש לביה ורעותיה, וידבק ביה בקודשא בריך הוא.

בין דמטו קמיה דרבי שמעון, סחו ליה עובדא. אמר, ומה דא בלחודוי, אלא כל מאן דאחיד באילנא דחיי, ישתייב בהאי עלמא, ואפילו מן מותא דעלמא משאר בני נשא, כל שפן ממותא אחרא.

אמר רבי שמעון, בכולהו איתער צדקה אילנא דחיי. והאי איהו אתר דמזונא לכולי עלמא. תלמידי חכמים מאי עבידתיהו, דהא אינון בצדקה אחידון, וכל בני עלמא בזכותיהו ניוזנין בהו ממש, ואינון לא יכלין לאתזן בהו ממש. בגין דאשתדלי באורייתא, ומאן דאשתדל באורייתא, אשתדל באילנא דחיי דכל בני עלמא ניוזנין מניה. אשתכח

דְּתַלְמִידֵי חֻכְמִים מִתְעַרְי מְזוּנֵי לְעֵלְמָא וּשְׁלָמָא. אִי לְכָל בְּנֵי עֵלְמָא מִתְעַרְי מְזוּנָא, לֹוּן אַמַּאי לָא מִתְעַרְי.

שְׁתַּלְמִידֵי חֻכְמִים מְעוֹרְרִים מְזוּן לְעוֹלָם וְשְׁלוֹם. אִם לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם מְעוֹרְרִים מְזוּן, לְמָהּ לָהֶם לֹא מְעוֹרְרִים?

אַדָּא, תַּלְמִיד חֻכֵּם הוּא אֵילְנָא דְחַיֵּי מִמֶּשׁ, וְאֵילְנָא דְחַיֵּי לֹא מִתְזוֹן, אֲלֵא מִן הָעוֹלָם הַבָּא, וְהָעוֹלָם הַבָּא לֹא אֲשַׁתְּפַח בְּהַאי עֵלְמָא. אֲלֵא בְּתַר דְּעָאֵל לְהָהוּא עֵלְמָא, כְּדִין אֲתַזוֹן בֵּיהּ, וְאֲתַנְטַעֵן שְׂרָשׁוּי עֲלֵיהּ.

אַדָּא תַּלְמִיד חֻכֵּם הוּא מִמֶּשׁ עֵץ הַחַיִּים, וְעֵץ הַחַיִּים לֹא נִזְוֵן אֲלֵא מִן הָעוֹלָם הַבָּא, וְהָעוֹלָם הַבָּא לֹא נִמְצָא בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲלֵא אַחַר שְׁנַכְנֵס לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְאִזְ נִזְוֵן בּוֹ, וְנִנְטַעֵים שְׂרָשׁוּי עֲלָיו.

הַשְׁתָּא אַכְּלֵי מַאיבָא דְאֵילְנָא דְחַיֵּי. וּמַאֵן אִיהוּ, הַהוּא אֲתַר דְּאֲשַׁתְּפַח לְגַבֵּי מִסְפִּינָא, וְאִיהוּ אֲקָרִי (בְּרַאשִׁית ג' א) פְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹף הַגֵּן. וְעַל דָּא אַכְּלֵי מַהֵהוּא פְּרִי בְּהַאי עֵלְמָא.

כַּעֲת אוֹכְלִים מִפְּרֵי עֵץ הַחַיִּים, וּמִי הוּא? אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁנִּמְצָא אֲצֵל הָעֵנִי, וְהוּא נִקְרָא (בְּרַאשִׁית א) פְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹף הַגֵּן. וְעַל כֵּן אוֹכְלִים מֵאוֹתוֹ הַפְּרִי בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, הֵם נִזְוֵנִים בְּזוּעַ. מַה זֶה זְרוּעַ? גְּבוּרָה. וְהֵם מְזַמְנִים לְעוֹלָם הַבָּא. שְׁמִזְוֵן הָעוֹלָם הַבָּא אֵינוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲלֵא צְמִצּוֹם קִטָּן, שְׁכַחוּ נִמְצָא בְּמִתְקִיּוֹת הַתּוֹרָה. וְאֵת זֶה הֵם טוֹעֲמִים עַל אוֹתוֹ פְּרִי שֶׁל הָאֵילָן הַתַּחְתּוֹן, וְזוֹהִי הַשְּׂמִיחָה וְהַמְזוּן שֶׁלָּהֶם.

וְעַל דָּא תַנְיֵנּוּ, הֵם נִיזְוֵנִין בְּזוּעַ. מַאי זְרוּעַ. גְּבוּרָה. וְאֵינוֹן זְמִינִין לְעוֹלָם הַבָּא. דְּמְזוּנָא דְּעוֹלָם הַבָּא לֹאוּ אִיהוּ בְּהַאי עֵלְמָא, אֲלֵא צְמִצּוּמָא זְעִירָא, דְּחִילָא דִּילֵיהּ אֲשַׁתְּפַח בְּמִתְקוֹ דְּאוֹרֵייתָא. וְדָא טַעְמֵי עַל הַהוּא אֵיבָא דְאֵילְנָא תַּתְּאָה, וְדָא הוּא חֲדוּוֹתָא וּמְזוּנָא דִּילְהוֹן.

בֵּינָן שְׁעוֹבְרִים מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, כְּמַה נַחְלִין עֲלֵינָם לְעוֹלָם הַבָּא, וְעַל זֶה הֵם טוֹעֲמִים עַל אוֹתוֹ פְּרִי שֶׁל הָאֵילָן הַתַּחְתּוֹן, וְזוֹהִי הַשְּׂמִיחָה וְהַמְזוּן שֶׁלָּהֶם. בֵּינָן שְׁעוֹבְרִים מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, כְּמַה נַחְלִים עֲלֵינוּם שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא סוֹבְבִים אֶת מְקוֹמָם, וְיִשְׁתַּרְשׁוּ בּוֹ, וְיַעֲלוּ לְמַעְלָה לְמַעְלָה, אִזְ (יִשְׁעִיָּה סד) עֵין רֵאתָה אֱלֹהִים זוּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. מִי יַעֲשֶׂה? זֶה הַיּוֹבֵל, אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא הָעוֹלָם הַבָּא. לְמַחְפָּה לּוֹ, וְדָאִי שְׁלֵא רוֹצִים מְזוּן בְּעוֹלָם הַזֶּה, עַד שֶׁיִּתְקַנּוּ אֶת מְזוּנָם וְזֶה מְזוּנָם בְּעוֹלָם הַבָּא. וְעַל כֵּן צְדִיקִים הֵם כְּפֹל, שְׁעֲלִיָּהֶם כְּתוּב עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זוּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ.

בֵּינָן דְּעַבְרִין מַהֵאֵי עֵלְמָא, כְּמַה נַחְלִין עֲלֵינָם לְעוֹלָם הַבָּא, סַחְרִין לְדוּכְתִּיָּהוּ, וְיִשְׁתַּרְשׁוּן בֵּיהּ, וְיִסְתַּלְקוּן לְעֵילָא לְעֵילָא, כְּדִין (יִשְׁעִיָּה סד א) עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זוּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. מַאֵן יַעֲשֶׂה. דָּא יוֹבְלָא, הַהוּא דְאֲקָרִי הָעוֹלָם הַבָּא. לְמַחְפָּה לּוֹ, וְדָאִי דְלָא בְּעֵיִן מְזוּנָא בְּעֵלְמָא דָּא, עַד דִּיתְקַנּוּ לְמְזוּנָא דִּילְהוֹן וְהַאי מְזוּנָא דִּילְהוֹן בְּעוֹלָם הַבָּא. וְעַל דָּא זְכָאִין אֵינוֹן בְּכוּלָא, דְּעֲלִיָּהוּ כְּתוּב עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זוּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ.

פְּרִשְׁתָּ גִשָּׂא

בֵּא וּרְאֵה, כֵּינָן שְׁבַנֵי אָדָם נִשְׁלָמוּ אֵיבְרִי, בְּאוֹתוֹ זְמַן הַתַּתְּקֵן כֹּל אֵיבְרִי כְּרַאֲוִי. כְּמוֹ כֵּן, כֵּינָן

פְּרִשְׁתָּ גִשָּׂא

הָא חַזִּי, כֵּינָן דְּבַר נֶשׂ אֲשַׁתְּלִימוּ שְׁיִיפוּי, בְּהָהוּא זִמְנָא אֲתַתְּקֵן כֹּל שְׁיִיפָא

ששכינה מקדימה לבית הנכנסת, צריכים להמצא שם עשרה יחד, וישתלם מה שישתלם, אחר שיתקן הכל. ובמה הוא התקין של הכל? כמו שנאמר (משלי יד) ברב עם הדרת מלך, ועל בן העם שבא אחר כך, כלם תקיני הגוף. ובשבאה השכינה ומקדימה, ובני אדם לא באים יחד כראוי, הקדוש ברוך הוא קורא (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש. מה זה ואין איש? שלא מתקנים האיברים, ולא משתלם. אין איש ודאי, ומשום זה ואין איש דוקא. ובה ראה, בשעה שהגוף נשלם למטה, הקדשה העליונה באה ונכנסת בגוף הזה, ונעשה התחווה כמו העליון ממש. ואז כלם צריכים שלא יפתחו פה בדברי העולם, משום שהרי עומדים ישראל בשלמות עליונה, ומתקדשים בקדשה עליונה. אשרי חלקם!

וידבר ה' וכו', פה תברכו. בא וראה, פיון שש"ץ סגים תפלתו וקא לברך ברפת כהנים, צריך ודאי לכוון ברצון הלב לברך את העם הקדוש. שבמעשה ויבדור קושר את קשר היחוד, ומצא שעל ידו מתברכים עליונים ותחתונים.

ואז צריך לו הש"ץ לומר יברך ה' - כלפי ההיכל, וישמרך - להסתפל לצד ימינו, להמשיך חוט של חסד על העם הקדוש בראשונה. ואחר כך יאמר יאר ה' כלפי ההיכל. פניו אליך ויחנה, ויסתפל לצד שמאלו, ליחד בימין, משום שמקור הברכה הוא מצד הימין. ואז כל הצד של שמאל מסתלק, ואין נזק כלל.

לסטרא דשמאלא דיליה, לניחודא בימינא. בגין דמקורא דברכתא מסטרא דמינא הוא. וכדין כל סטרא דשמאלא אסתלק, ולא הויא נזקא כלל.

פדקא יאות. פגוונא דא, פיון דשכינתא אקדימת לבי פנישתא, פעיין עשרה דישתכחון תמן פחדא, וישתלים מה דישתלים, לבתר דיתתקן פלא. ובמה הוא תיקונא דכלא, פמה דאת אמר, (משלי יד כח) ברב עם הדרת מלך, ועל דא עמא דאתיא לבתר כן, פלהו תיקונא דגופא.

וכר אתת ואקדימת שכינתא, ובני נשא לא אתיין פחדא פדקא יאות, קודשא בריך הוא קארי, (ישעיה ג ב) מדוע באתי ואין איש. מאי ואין איש. דלא מתתקני שייפי, ולא אשתלים, אין איש ודאי, ובגין דא (דף סא ע"ב) ואין איש דייקא.

והא חזי, בשעתא דגופא אשתלים לתתא, קדושה עילאה אתיא, ועאל בהאי גופא, ואתעביד תתאה פגוונא דלעילא ממש. וכדין פלהו פעיין דלא יפתחון פומא במילי דעלמא, בגין דהא קיימי ישראל בשלימו עילאה, ומתקדשי בקדושה עילאה. זכאה חולקהון.

וידבר ה' וכו', פה תברכו. תא חזי, פיון דשליח ציבור סיים צלותיה, ואתא לברכא ברכתא דכהני, אצטריך ודאי לכוונא ברעותא דלפא, לברכא ליה לעמא קדישא. די בעובדא ובמילולא, קשיר קשורא דייחודא. וישתפח דעל ידיה מתברכין עילאין ותתאין.

וכדין בעי ליה שליח ציבור למימר, יברך ה' כלפי ההיכל. וישמרך, לאסתפל לסטרא דמינא דיליה, לאמשכא חוטא דחסד על עמא קדישא בקדמיתא. ולבחר יאר ה', כלפי ההיכל. פניו אליך ויחנה, ויסתפל לסטרא דשמאלא דיליה, לניחודא בימינא. בגין דמקורא דברכתא מסטרא דמינא הוא. וכדין כל סטרא דשמאלא אסתלק, ולא הויא נזקא כלל.

וּבְדִין, יֵשָׁא ה' פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לְךָ שְׁלוֹם, וְדָא הוּא צְלוֹתָא שְׁלִים.

וְוִי לִיה, לְמַאן דְּאֶתָּא לְמַפְתִּי לְמַאֲרִיה, בְּלַבָּא רְחִיקָא, וְלֹא בְרַעוּתָא שְׁלִימָתָא, כְּמָה דְּאֶתָּא אָמַר, (תהלים עח לו) וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיהֶם וּבְלִשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ וּלְבָם לֹא נִכּוֹן עִמּוֹ. וְדָא הוּא שְׁלִיחָא דְּצִיבוּרָא, דִּי־סַתְּפֵל בְּקִדְמִיתָא בְּסִטְרָא דְּשִׁמְאֵלָא דִּילִיה, בְּגִין דִּיתַעֲוֵרר סִטְרָא דְּדִינָא בְּקִדְמִיתָא, וְעַל יְדִיה הָוִי פִּירוּדָא, וְלֹא קִישׁוּרָא.

דִּיחֻוּדָא דְּצְלוֹתָא וּבְרַכְתָּא, תְּלִיָּא בְּדִיבוּרָא וּבְמִילוּלָא דְּכּוּמָא, וְכוּלָּא תְּלִיָּא בְּעִיקְרָא דְּעוּבָדָא. וּמַאן דְּלֹא יָדַע עִיקְרָא דְּעוּבָדָא, לֹא־ו עֲבִידְתִּיה עֲבוּדָה. וְאִי פְּגָם עוּבָדָא מִלּוּלָא, לֹא אֲשַׁפַּח אֶתְר לְשִׁרְיָא בִּיה בְּרַכְתָּא. וְלֹא־ו אִיהוּ צְלוֹתִיה צְלוֹתָא. וְאֶתְפָּגָם הֵהוּא בְּרַ נֶשׁ לְעִילָא וְתַתָּא. וְוִי לְהֵהוּא בְּרַ נֶשׁ דְּפָגָם צְלוֹתִיה פּוּלְחָנָא דְּמַאֲרִיה. עֲלִיה פְּתִיב, (ישעיה א יב-טו) כִּי תִבְאוּ לְרֵאוֹת וְכוּ', רַמְסֵ חֲצָרִי לֹא תוֹסִיפוּ הִבִּיא וְגו', לֹא אוֹכַל אֲוֹן וְעַצְרָה.

פְּרִשְׁתַּ חֲקַת

וַיִּסְעוּ מֵהַר הַהָר דְּרָךְ יָם סוּף. הָא אֶתְעָרוּ חֲבֵרְיָא, דְּנָטְלוּ מִלְּאוּלְפָּא תְּלַמוּדָא, דְּאֶקְרִי הוּר הַהָר. אֲמַאי אֶקְרִי הוּר הַהָר, בְּגִין דְּמִתְמָן נְפִיק הוּרָאָה לְעֵלְמָא. דְּכִתִּיב (שמות כד יב) אֲשֶׁר פָּתַחְתִּי לְהוֹרֹתָם, וְדָא אִיהִי תוֹרָה שְׁבַעַל פָּה.

אֲבָרָא תָא חֲזִי, רְזָא דְּחֻכְמָתָא אִית הַכָּא. הָאִי אֶתְרָא דְּאִיקְרִי הוּר הַהָר, אוּרְחָא הוּא לְיִמָּא דְּסוּף, סוּפָא דְּדִרְגִין, דִּיהוּת מְדַבְּרָא קְדָמִיהוֹן בְּמַדְבְּרָא, וּמַאֲלָפָא לְהוֹן אוּרְחִין דְּחִיִּין, בְּגִין דְּאִיהִי אוּרְחָא, לְמִיעַל לְעֵלְמָא דְּאֶתְרִי.

וְאֹ, יֵשָׁא ה' פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לְךָ שְׁלוֹם, וְזוּהִי תַפְלָה שְׁלִמָה.

אוֹ לֹא לְמִי שְׂבָא לְפַתּוֹת אֶת אֲדוֹנוּ בְּלִב רְחוֹק וְלֹא בְּרִצּוֹן שְׁלָם, כְּמוֹ שְׂבָאֵמֶר (תהלים עח) וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיהֶם וּבְלִשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ וּלְבָם לֹא נִכּוֹן עִמּוֹ. וְזוּהִי שְׁלִיחַ הַצְּבוּר, שְׁיִתְבוּגֵן בְּרֵאוּשׁוֹנָה בְּצַד שְׂמָאלוֹ, כְּדִי שְׁיִתַּעֲוֵרר צַד הַדִּין בְּרֵאוּשׁוֹנָה, וְעַל יְדוּ יֵשׁ פִּירוּד וְלֹא קִישׁוּר.

שְׁחִיחּוּד שֶׁל תַּפְלָה וּבְרַכָּה תְּלוּי בְּדַבּוּר וּבְדִבְרֵי הַפֶּה, וְהַכֵּל תְּלוּי בְּעֵקֶר הַמַּעֲשֶׂה. וּמִי שֶׁלֹּא מְכִיר אֶת עֵקֶר הַמַּעֲשֶׂה, אֵין עֲבוּדְתוֹ עֲבוּדָה. וְאִם פּוֹגֵם הַמַּעֲשֶׂה בְּדַבּוּר, לֹא נִמְצָא מְקוֹם לְהַשְׁרוֹת בּוֹ בְּרַכָּה, וְאֵין תַּפְלָתוֹ תַּפְלָה, וְנִפְגָּם אוֹתוֹ הָאִישׁ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. אוֹי לְאוֹתוֹ הָאִישׁ שְׂפּוֹגֵם תַּפְלָתוֹ, עֲבוּדַת רַבּוּנוּ. עֲלֵיו כְּתוּב (ישעיה א) כִּי תִבְאוּ לְרֵאוֹת כו', רַמְסֵ חֲצָרִי לֹא תוֹסִיפוּ הִבִּיא וְגו', לֹא אוֹכַל אֲוֹן וְעַצְרָה.

פְּרִשְׁתַּ חֲקַת

וַיִּסְעוּ מֵהַר הַהָר דְּרָךְ יָם סוּף (במדבר כא). הָרִי הַעִירוּ הַחֲבֵרִים, שְׁנַסְעוּ מִלְּמַד תְּלַמּוּד, שְׁנַקְרָא הוּר הַהָר. לְמָה נַקְרָא הוּר הַהָר? מִשּׁוּם שְׂמִשְׁם יוֹצֵאת הוּרָאָה לְעוֹלָם, שְׂכְּתוּב (שמות כד) אֲשֶׁר פָּתַחְתִּי לְהוֹרֹתָם, וְזוּהִי תוֹרָה שְׁבַעַל פָּה. אֲבָרָא בֵּא וּרְאָה, סוּד הַחֻכְמָה יֵשׁ כָּאן. הַמְקוֹם נַקְרָא הוּר הַהָר, דְּרָךְ הוּא לִים סוּף, סוּף הַדְּרָגוֹת, שְׁהִיתָה מְנַהִיגָה לְפָנֵיהֶם בְּמַדְבַּר וּמְלַמְּדָת אוֹתָם דְּרַכֵּי הַחַיִּים, מִשּׁוּם שְׁהִיא הַדְּרָךְ לְהַפְגֵּס לְעוֹלָם הַכָּא.

בְּגִין דְּאִיהִי אוּרְחָא, לְמִיעַל לְעֵלְמָא דְּאֶתְרִי.

וְהִם נָסְעוּ מֵאַחֲרֶיהָ וּמִדְרָכָהּ, וְהָלְכוּ אַחַר דֶּרֶךְ הַנְּחֹשׁ הַעֲקָלְתוֹן, שְׁשׁוּלֵט בְּאֶרֶץ אֲדוֹם, וְאֵז (במדבר כא) וּתְקַצֵּר נֶפֶשׁ הָעַם בְּדֶרֶךְ, מִשׁוֹם שְׁטָעוּ מִדְרָךְ הַחַיִּים. אֵז, (שם) וַיִּדְבֹר הָעַם בְּאַלְהִים וּבַמִּשְׁה. בְּכָל הַסּ הַתְרַעְמוּ - בַּתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה וּבַתּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב. פִּי אֵין לָחֵם - זֶה תּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה. וְאֵין מִים - זֶה תּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְהוּא לָחֵם - הַקְּלָקֵל, שֶׁקָּל הִיָּה בְּעֵינֵיהֶם דְּבַר הַתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה.

בֵּא וְרֵא, אַהֲרֹן יָמִינוּ שֶׁל הַמֶּלֶךְ, הַסְּפֵלֶק, וְהַסְּפֵלְקוֹ שֶׁבַעַה עֲנָנִים מֵהֶם, אֵז חֲזָרוּ לְאַחֲרֵיהֶם שְׁבַע דְּרָגוֹת, כְּשֶׁנָּסְעוּ מִבְּאֵר הַמַּיִם הַנּוֹבְעִים הַזֶּה, שֶׁהִיָּתָה מְנַסֶּכֶת לְקַבֵּל עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם. שְׁהִירִי בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ עוֹלִים בְּאוֹתָן דְּרָגוֹת מִמַּטֶּה לְמַעְלָה. אַחַר כֵּן חֲזָרוּ לְאַחֲרֵיהֶם, וְנִדְבְּקוּ בְּנֶחֱשׁ הַעֲקָלְתוֹן שֶׁשֵּׁט בִּים, שְׁהִירִי יָצְאוּ מִהַרְשׁוֹת הַעֲלִיּוֹנָה בְּאוֹתָן שְׁבַע דְּרָגוֹת שְׁחִטָּאוּ בְּהֵן, וְהַסְּפֵלְקוֹ מֵהֵן. וְאֵז הִיָּתָה לוֹ רְשׁוּת לְנַחֵשׁ הַתַּחֲתוֹן לְשֵׁלֵט בָּהֶם, וְהוּא (שם ג') עֲמֵלֵק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב, אִם לֹא שִׁחֲרוּ בַתְּשׁוּבָה וְנִדְבְּקוּ בְּקוֹל יַעֲקֹב, וְאֵז שִׁלְטוֹ בְּאוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ, וְנִמְסַר בִּידֵיהֶם.

אַחַר כֵּן חֲזָרוּ לְסִרְחוֹנָם, וְחִטָּאוּ בְּמִקּוֹם שֶׁל תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וְחֲזָרוּ לְאַחֹר שְׁבַע דְּרָגוֹת. אֵז הַתְּעוֹרֵר הַנְּחֹשׁ הַעֲלִיּוֹן לְשֵׁלֵט עֲלֵיהֶם, שְׁכַתוּב (שם כא) וַיִּשְׁלַח ה' בָּעַם אֶת הַנְּחֹשִׁים הַשָּׂרְפִים. מֵה זֶה שָׂרְפִים? כְּמוֹ שְׂנֵאמַר (ישעיהו ו) שָׂרְפִים עֲמֵדִים מִמַּעַל לוֹ. שְׁנַיִם הָיוּ, וְחֲזָרוּ לְהִיּוֹת אֶחָד, תַּנְיִנִים כְּתוּב חֶסֶר.

וְכִמָּה נֶחֱשִׁים יָצְאוּ מֵאוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ הַעֲלִיּוֹן וְהַתַּחֲבֹרִי בָהֶם. אֵז חֲזָרוּ בַתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְנִדְבְּקוּ בְּצַד הַרְחָמִים, לְהוֹרִיד רַחֲמִים, לְכַשֵּׁם

וְאֵינּוֹן נָטְלוּ מִבְּתֵרָה וּמֵאֲוֶרְחָה, וְאֶזְלוֹן בְּתֵר אֶרֶץ חוּיָא עֶקִימָא, דְּשֵׁלִיט בְּאֶרֶץ אֲדוֹם, כְּדִין וְתִקְצֵר נֶפֶשׁ הָעַם בְּדֶרֶךְ, בְּגִין דְּטָעוּ מֵאֲרַחָא דְחַיִּי. כְּדִין, וַיִּדְבֹר הָעַם בְּאַלְהִים וּבַמִּשְׁה. בְּכָלֵא אִיתְרַעְמוּ, בַּתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה, וּבַתּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב. פִּי אֵין לָחֵם, דָּא תּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה. וְאֵין מִים, דָּא תּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְהוּא לָחֵם הַקְּלָקֵל, דְּקָלִילָא הָוָה בְּעֵינֵיהוֹן מְלִתָּא דְּאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה.

הָא חֲזִי, אַהֲרֹן יָמִינָא דְּמִלְכָא, אֶסְתֵּלֵק, וְאֶסְתֵּלְקוּ שְׁבַעַה עֲנָנִים מִנְהוֹן, כְּדִין אַתְחַזְרוּ לְבַתְרֵיהוֹן שְׁבַע דְּרָגִין. כִּד נָטְלוּ מֵהָא בִּירָא דְּמִיין נִבְעִין, דִּהְוָה מְנַסְכָּא עֲלֵייהוּ לְקַבְּלָא עוֹל מַלְכוּתָא דְּשְׁמַיָא. דָּהָא בְּקַדְמִיתָא הָוּ סְלָקִין בְּאֵינּוֹן דְּרָגִין מִתַּתָּא לְעִילָא. לְבַתֵּר, אַתְחַזְרוּ לְאַחֲרֵיהוֹן, וְאַתְדַּבְּקוּ בְּחוּיָא עֶקִימָא, דְּשֵׁאט בִּימָא, דָּהָא נֶפְקוּ מִרְשׁוּתָא עִילָאָה, בְּאֵינּוֹן שְׁבַעַה דְּרָגִין דְּחִבּוּ בְּהוֹן, וְאֶסְתֵּלְקוּ מִנְהוֹן. כְּדִין הָוָה לִיה רְשׁוּתָא לְחוּיָא תַּתָּאָה לְשֵׁלְטָא בְּהוֹ, וְאִיהוּ, עֲמֵלֵק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב. אִי לָאו דָּאֲהֲדָרוּ בַתְּיּוֹבְתָא, וְאַתְדַּבְּקוּ בְּקוֹל יַעֲקֹב, וְכִדִּין שְׁלִיטוּ בְּהוּא חוּיָא וְאַתְמַסֵּר בִּידֵיהוּ.

וְלְבַתֵּר אַתְהֲדָרוּ לְסוֹרְחַנְיָהוּ, וְחִבּוּ בְּאַתְרָא דְּתּוֹרָה וּמִצְוָה, וְאַתְהֲדָרוּ לְאַחֲרָא שְׁבַע דְּרָגִין. כְּדִין אִיתְעַר חוּיָא עִילָאָה לְשֵׁלְטָאָה עֲלֵייהוּ, דְּכַתִּיב, וַיִּשְׁלַח ה' בָּעַם אֶת הַנְּחֹשִׁים הַשָּׂרְפִים. מֵאִי שָׂרְפִים. כְּמָה דָּאֲת אָמַר (ישעיהו ג') שָׂרְפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ. תְּרִי הָוּ, חַד אַתְחַזְרוּ, תַּנְיִנִים כְּתִיב חֶסֶר.

וְכִמָּה נֶחֱשִׁים נֶפְקוּ מֵהוּא חוּיָא עִילָאָה, וְאַזְדוּוּגוּ בְּהוּ. כְּדִין אַהֲדָרוּ בַתְּיּוֹבְתָא שְׁלִימָתָא, וְאַתְדַּבְּקוּ בְּסִטְרָא דְּרַחֲמֵי, לְנַחֲתָא

את העולם, והוסר הנחש,
והתבשמו כל העולמות.

בא וראה, כשחטאו, כתוב וידבר
העם באלהים ובמשה. כשחזרו
בתשובה, כתוב (במדבר כא) כי
דברנו בה' וכו'. אלא רצו להחזיר
המים מהמקור העליון למקומם,
מתורה שבכתב לתורה שבעל
פה, ונדבקו במקום עליון שבו
הכל תלוי לבשם את המקום,
והשפיע מים עליונים למקום
ששורה עליהם, משום כך כי
דברנו בה' וכו'.

בא וראה, כשאדם חוטא במקום
הדין, כאלו חטא במקום הדין
העליון. כל שפן כאן, שפכל הם
חטאו, באלהים ובמשה. ומה
הטעם בא עליהם הנחש? משום
שהם נחשו ואמרו, אם לא יבא
עלינו הדין - אין לנו להשתדל
בתורה, ואם יבא - נשתדל בה.
עשה לך שרף (שם), כמו שנאמר
(ישעיהו ו) שרפים עמדים. משום
שכיון ששבו בתשובה עליונה,
הרי הם בהיכלי, כמו שרפים
עליונים שמשמשים לפני ושים
אתו על גס, להגביה אותם
למעלה, שמניק אותם מקום
מזבח העליון בכנפייה להצילם
מהנחש, כמו שנאמר (שמות ז)
ויקרא שמו ה' נסי, ולכן ושים
אתו על גס ודאי.

בא וראה, (בראשית כב) והאלהים
נסה את אברהם, שהרים את דגלו
על הכל. אף כאן הרים את דגלם
על הכל. ומה הטעם עשה אותו
מנחשת? משום שנחשת במקום
החיים תלוייה, המקום שיעקב
שרוי שם. משום כך וחי, וחי
ודאי.

ובא ראה כמה הוא עליון פח
התשובה על הכל, משום
שכשאדם שב לפני רבונו, אז
מתמלאת באר מים חיים,

רחמי, לבסמא עלמא, ואתעדי חזיא,
ואתבסמו פלהו עלמין.

הא חזי, פד חבו, כתיב, וידבר העם באלהים
ובמשה. פד אהדרו בתיובתא כתיב פי
דברנו בה' וכו'. אלא פשו לאהדרא מיא
ממקורא עילאה לאתרייהו, מתורה שבכתב
לתורה שבעל פה, ואתדבקו באתרא עילאה,
דביה תלייא פולא לבסמא אתרא, ולאנגדא
מיין עילאין לאתרא דשרייא עלייהו, בגין כך
פי דברנו בה' וכו'.

הא חזי, פד בר נש חב באתרא דדינא, פאלו
חב באתרא דדינא עילאה. כל שפן הכא,
דבכולא חבו, באלהים ובמשה. ומאי טעמא
אתא עלייהו נחש. בגין דאינון נחישו, ואמרו,
אי לא ייתי עלייהו דינא, לית לון לאשתדלא
באורייתא, ואי אתי נשתדל בה.

עשה לך שרף (דף ע"ב א'), כמה דאת אמר שרפים
עומדים. בגין דכיון דתבו בתיובתא
עילאה, הא אינון בהיכלי, כשרפים עילאין
דמשמשים קדמי. ושים אותו על גס, לאגבהא
לון לעילא, דחפיא לון אתר דמדבחה עילאה
בגדפהא לשזבותהון מחזיא. כמה דאת אמר,
(שמות יב) ויקרא שמו ה' נסי, ועל דא ושים אותו
על גס ודאי.

הא חזי, (בראשית כב א') והאלהים נסה את אברהם,
דארים דגליה על פלא. אוף הכא ארים
דגלא דילהון על פולא. ומאי טעמא עבדיה
מנחשת. בגין דנחשת באתרא דחיים תלייא,
אתרא דיעקב שרי תמן, בגין כך וחי, וחי
ודאי.

והא חזי, כמה היא עילאה חילא דתיובתא
על פלא. בגין דכד בר נש תב קמי
מאריה, פדין באר מים חיים אתמלי, ונפקין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זהר השבת

קונטרסים
"זהר השבת"

לפי סדר פרשיות השבוע

ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתה בהדפסת הספרים
ותזכה להנות מזהר השבת
-עלות הדפסת קונטרס \$260-

כל הקודם זוכה!

לקנית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת:

0548-436784

(ניתן לתרום לע"ג, רפואה, הצלחה וכו')

